

En ny antiquitet, då assessoren
i Kongl. antiquitets archivo,
wälborne herr...

Frese, Jacob,

1700-1829 81 Cbza Fol.

National Library
of Sweden

S E R S

HELIAS

BRENNER,

Wärldsens
Både

Noviteter och Antiquiteter,

(Med Själens skildnad til det ewiga /

Kroppsens Swila til det Jordiska /

Himmelen / och Braswen.)

Quitterade,

Den 16. Januarii 1717. och den 22. nästdärpåföljande Christpryde-
ligen Begrofs.

Sörebildad /

I Ödmult wördnad /

21

JACOB FRESE.

W. S.

ma 9

* * * * *
Där hela Himlen syn's af Tiung-Öld stå i låga;
 När hafvet op åt sky'n sin böljer kasta will;
 När wådret hwimer och med alwar pustar til;
 Hur' säll den Siöman / som har hamnen i för-
 måga!

När wåld och oförråt / hwarandra handen råka;
 När GUD hemsökia will ett syndigt Sodoms land/
 Med Eld och Swoafwel-regn / med tvedrächt / swärd
 och brand;

Och! säll den då sin mull / med mullen får betäcka.

Så ganska tiår hos GUD man Sig nu åfwen kallar /
 Com til Din Lägerstad med andras fötter går:
 GUDz wänskap är at Tu så snart tin Hwila får /
 För'n straffet alt wårt land / i wrede öfwerfwallar.

I wäder / och Tu wäg / Ehet hot blir här förgåfwes:
 Nu är med Ewigket och Tiden wäl bestått;
 Ehet nakna böljors rygg när i åt båtten fält /
 Blic blått ett drifwand' skum hwar af Ert mod förhåfwes.

Doch flagan! at wår tid ett efterdömmen saknar /
 Som sente werldens folk til undran wåcka lär /
 Jag hoppas wisshet tör än komma i begiär /
 När en gång dygd och Tro af forna dagar waknar.

Com

Som snälla Fartyg må sin segel snarast stryka/
Eå färdas smånings af vårt Rikes bästa gir;
Tulpanen ej hos oss mot ogräs gammal blir;
Wåbe-Rosen ser ju först sin wisnads dimba ryka.

En Man/ den äldren pris/ och alla dygder/ heder/
Den Glit Magister-Bref/ i frisa konstler del/
Hos hwem ej mer til all fullkomlighet har felt/
Anätt förtidigt han i grafwen lägges neder.

Hwad ähren hålla rart, Hans rikdom innesattar/
Af Mynt och Måhlning han des egit wårde tar;
Ett/ år wål hundra wårde/ af det hans giditto spar/
Doch ha ej suckar dehl i Hans qwarlättna skattar.

Låt werlden wisa fram then konsten Högre drifwit /
At skifta Wapne färg/ och hwar sitt ställe gij;
I Min'ature lär knapt en annan BRENNER bli;
Neij! sanning är hwar prict/ och mer/ än jag har skrifwit.

Hwar tar man större ord som något mera säija?
En rad af rikt förstånd bord' här i raden stå;
Här bord' Hans lärda hand sig sielf beskriwa så;
Ell och för hennes styl den swarta sorgen wäija.

Wålborne Fru/ den tröst som må Ehr ångslan winna/
Kan min förmögenhet sig intet rosa af;
Min skuld mot Eder dygd mig fölier til min graf;
Men tröst må I hos GUD/ och hos Ehr sielswan finna.

Thet wet iag: som I lært behärsta Eder sinnen/
Eå lær så gammalt nytt/ en NY Antiquitet:
At födas och at dö; thet nyaste iag wet /
Eij dränka Ehr i sorg/ hwar med I intet winnen.

Bestwären icke då den dödas mull med tårar!
Man ju med suckar eij nå'n återlösa kan/
I qwålien Eder sielf/ och saknen doch Ehr Man;
Snård Fogel giör sitt band ju mer han bryt's ju
swårar'.

